

Handle with Care

Handle with Care verkent kwetsbaarheid in zijn vele vormen: die van materialen, beelden en het verstrijken van de tijd. De twee kunstenaars bevragen elk op hun eigen manier het precaire van wat je ziet en de finesse van het detail. Door middel van afgietsels en afdrukken, transparanties en overlays onthullen hun werken wat blijft en wat vervaagt. De nauwgezette aandacht voor texturen en vormen benadrukt de spanning tussen stevigheid en kwetsbaarheid, tussen aan- en afwezigheid. Een uitnodiging om breekbaarheid in al zijn kracht waar te nemen.

Emilie Terlinden (°1983, Brussel) Émilie vouwt, ontvouwt, snijdt, assembleert en schildert. Elk van haar werken enceneert elementen die zorgvuldig zijn geselecteerd uit een uitgebreide bibliotheek die zich uitstrekt van de Renaissance tot alledaagse voorwerpen, geassembleerd tot barokke en fantastische arrangementen waarin abstractie flirt met het stilleven.

Op basis van deze beeldfragmenten construeert de kunstenaar - die zichzelf omschrijft als "eerder een voorliefde te hebben voor Hollandse details dan voor Italiaans vlees" - haar schilderijen om een poëtische en 'unheimliche' mystificatie van de werkelijkheid te bieden. Door verschillende manipulaties - vouwen, knippen en in elkaar zetten - worden deze illustraties getransformeerd, ontdaan van hun oorspronkelijke context en opnieuw gebruikt als materiaal in het schilderproces. Het schilderen voltooit hun metamorfose, waardoor het werk definitief een schilderij op zich wordt.

Ondanks hun manipulatie verliezen deze beelden niet helemaal hun identiteit en blijven ze herkenbaar, waardoor elke compositie kan uitnodigen tot meerdere interpretaties.

Deze complexe werkwijze, die doet denken aan filmische montage- en close-up technieken, maakt van de tijd zelf een belangrijke factor in het proces van Émilie Terlinden. Het langzame tempo van creatie en montage weerspiegelt de reis in de tijd die de kunstenaar aanbiedt door haar selectie van geassembleerde beelden.

Elk werk getuigt van een wervelende esthetiek die geliefd is in de barokke kunst, gekoppeld aan de strengheid van de strenge moderne abstractie, die de blik van de kijker ontregelt. Ze weten niet meer of ze te maken hebben met een plantaardige, minerale of conceptuele wereld - een bloem, een orgaan, een machine of een hersenschim. (Isabelle Pouget)

Lucie Lanzini (°1986, Belfort, FR) creëert haar werk – dat bestaat uit sculpturen en installaties – door middel van spanning. Ze geeft ze vorm door vaak paradoxale associaties van materialen - ruw, organisch of plastisch - en afmetingen die de functie van de elementen die ze symboliseert, verstoren. Met behulp van veeleisende productietechnieken - zandstralen, verzilveren, glasoxidatie, gieten, afdrukken, enz. - verlegt Lanzini voortdurend de grenzen van haar vaardigheden. Ze richt zich op materialen vanwege hun gebruikswaarde en hun vermogen om het object te transformeren. De resultaten zijn verontrustend, soms vreemd, zoals de doorschijnende glazen noten en de jesmonieten boombladeren. Recente bronzen knopen en sponzen (Fouloir, 2021) zijn het bewijs van de latente obsessie van de kunstenaar om de beperkingen en mogelijkheden van materialiteit terug te dringen, uit te rekken en vorm te geven.

Sinds haar eerste tentoonstellingen in België in 2013 lijken de werken van Lanzini bevrijd. De terugkerende architecturale elementen - sokkels, zuilen, deuren, kaders - of ornamenten dienen nog steeds als grafische structuren voor de volumes die door leegtes en vaste lichamen worden getekend. Maar met de felle kleuren waarmee ze soms zijn gekleurd, ontsnappen de minder timide vormen (een term die in verschillende titels wordt gebruikt) meer aan hun oorspronkelijke context, en worden ze

ingevoegd in een meer ongerijmde huiselijke of natuurlijke omgeving. De groenen, gelen en levendige, zure blauwen versterken het artificieel karakter.

Lucie Lanzini, die plezier beleeft aan trompe l'œil, gelooft niet in deze illusie. In plaats daarvan herinnert ze ons aan de functies van beeldhouwkunst. Zoals blijkt uit de *Répertoires* (2019), kleine bas-reliëfs die een opsomming geven van de vormen, modellen en texturen die de kern vormen van haar praktijk, gaat de kunstenaar te werk via assemblage en conversatie. Door deze index openlijk te tonen, bevestigt ze haar trouw aan een school van compositie en materiaal en refereert ze terug naar de essentie van het gebaar van de beeldhouwer. Ze nodigt ons uit om de hernieuwde inventiviteit te waarderen van een praktijk die 'het ordinaire' overstijgt. (deel van de tekst door Antoinette Jattiot)